

Vývolavač

Viděl jsem vyvolavače,
který pravil:
Dámy a pánové, vstupte!
Mluvil jménem červů a žížal,
této bílé a růžové nahoty země:
Kdo vejde k nim,
bude obrán na kost,
obraťte se na ně s důvěrou!
Řekl také: nebude už pláče,
jen ticho povane intimitou míst,
kde kdysi zachvíval se morek,
malými tunely vaší dutosti.
Vstupte!

Ale nikdo se nehlásil.

Tu onen vyvolavač,
trapně lysý,
neboť chloupku ani jedinému
neželelo se ho —
a hladký k tomu jak řeč člověka,
který vás chce hodit okounům,
pokryl tvář úsměvem:
Což není mezi vámi zoufalce,
jenž by rád umřel?
Jenž by rád zkapl,
opřen lehce o sud?
Co je to život?

Vždyť anděl sotva kýchne,
až k chřípí doletí mu prach,
na který semele vás motor vesmíru;
vždyť v přísných rysech smrti
je krása skoro čirá,
již znají leda husy v klínu táhnoucí
ke špičce Boha nosu. —
A sám se zasmál svému vtípu,
tak nevhodnému v době páření.

Jinak nic.

Tu onen vyvolavač
se rozlétl.
Když začal spílat ženám
grešlí ošoupaných
a mužům umnutců
a slinbab,
a znovu ženám, že se stydí zeď,
když bok svůj o ni otřou,
a znovu mužům,
že jsou kurořítky,
jimž by i blatník v plískanici nasral,
zaplakal někdo v zástupu a křikl:
— On uráží!

A jiný, zřejmě dávno bez jména,
a smutný jako ocas psa,
co ztratil pána,
promluvil tak, že dům se sesouval,
a vždycky přesně o vzlyk:
přátelé opuštěnci,

jíme svázání jen tkaničkami bot

a ty se ještě někdy zasukují.
Přátelé bot, koktal,
nedějme si šlapat po neštěstí!
Máme jen to a kdopak nám je vezme
laskavě do rukou jak osud?
Tedy kdo,
vy v hrstí?
Jíst, pít a spát
jsou naše dějiny.
A potom vratný pohyb útrob.
A hololezení
vstříc břichům jalovým.
Slyším už kroky, jež nám stejně
zatlačí hlavy pod zem.

* * *

Vývolavač dávno odešel.
Zástup zapolykal
a bylo to
jako klapot v prázdné, temné slují,
v uchu Toho,
co je bez viny.